

Визначною постаттю записав він себе на терені Рогатина. Батько його, Лев, був педагогом і письменником, родом з Бережанщини. Подібні прикмети розвивав Антін з ранньої молодости, бо вже в 1907 році появилася друком його перша книжечка «Цвіти з поля». Поки поступив на працю вчителя в українській гімназії в Рогатині в шкільному 1911–12 році, вже були надруковані його «Ведмедівська попівна» 1909, перевидана на еміграції в 1946 році, (стор. 24) і «Триліси» 1910.

Микола Угрин-Безгрішний подає, що Антін Лотоцький помістив у звітній дирекції гімназії за 1913-14 рік дуже цікаву розвідку під заголовком «Тарас Шевченко в німецьких перекладах» (стор. 14 великої вісімки. В гімназії засновано було козацьке товариство «Молода Січ» і одним з провідників кошів був Антін Лотоцький. Коли в 1914 році вибухла Перша світова війна і прийшло до створення легіону УСС, то з учительського збору одним з перших був включений до УСС Антін Лотоцький. Як вояк легіону українських січових стрільців містив він свої твори майже у всіх виданнях коша УСС і редагував з Миколою Угрином-Безгрішним стрілецькі журнали «Вісті Пресової Кватири УСС», «Самопал» і «Червона калина». Багато праці вклав у журнал «Самоходник». Під польською окупацією в Рогатині редагував популярний місячник «Рогатинець». Остання його спільна праця з Угрином-Безгрішним — це «Грамматика української літературної мови».

Після закінчення воєнних дій починається посилена письменницька діяльність Антіна Лотоцького, який часто вживав псевдоніми Я. Вільшенко, А.Бей, Тото Долото, Само Собою, не-Руданський, деколи МУБАЛ (спільні праці Миколи Угрин-Безгрішного і Антіна Лотоцького). В 1920-х роках він стає співредактором рогатиського видавництва «Журавлі», де появляються його «Смертне зілля» (1921), «Наїзд Обрів» - повість з VII ст. по Христі (1922), «Настася Слуцька» - оповідання з кінця XV і початку XVI ст. (1924), «Дика рожечка» - з нім. переспівав Я. Вільшенко (1923), «Царівна Жаба» - народна казка, завіршував Я. Вільшенко (1923), «Чого стрілецьких маків так багато», стрілецька легенда - поезія Я. Вільшенка (1923), «Мандрівка МУБАЛа» (1923), «Самопал» - Календарик для всіх на 1924 рік, зладив МУБАЛ, «Пригоди лиса Микити» (1924), стор. 100.

В пізніших роках працював у редакції «Діла», постійно співпрацював у дитячих журналах, головню в журналі «Світ дитини» під редакцією М. Таранька. Крім цього, видавав такі книжечки: «Ой, хто-хто Миколая любить» (зладив Я. Вільшенко, Львів, 1931 рік), «Три побратими» (1934 рік), «Було колись на Україні» (1934 рік), «Козак Байда» і «Роксоляна» (1936 рік), «Отрок кн. Романа» (1937 рік) - перевидала «Говерля» (1966 рік), «Княжа Слава» (1939 рік) - перевидано в Авсбургу (1948 рік), «Вільгельм Тель» - переповідання,

видавництво в Нью-Йорку (1957 року, сторінка 52), «На світанку» - легенда про початки Києва, видавництво в Нью-Йорку (1959 року, сторінка 64) Я.Вільшенко - «Швець Копитко і Качур Квак» Нью-Йорк (1952 рік, сторінка 32), «Пригоди Езопа», Нью-Йорк (1956 рік, сторінка 47), Я. Вільшенко «Чорнокнижник Чорногори». Нью-Йорк (1957 рік, сторінка 71). «Руслан і Либідь» - легенда. Нью-Йорк, (1959 рік, сторінка 63), Я. Вільшенко, «Перша кривда» - сценічна картина в одній дії з життя Тараса Шевченка, Нью-Йорк, (1962 рік, сторінка 16.)

Літературна творчість Антіна Лотоцького, педагога і письменника для молоді, відбилася незабутньою печаттю на душах нашої молодії в Західній Україні між двома світовими війнами. На еміграції деякі його популярні твори, як «Княжа Слава», стали основою навчання українознавства в наших школах і є досі улюбленою лектурою наших дітей («Пригоди Юрчика Кучерявого», «Чорнокнижник з Чорногори» та інші).

Помер у Львові серед дуже важких матеріальних умов.